

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Μ. ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

*(Προσφυγές αριθ. 33296/13, 33319/13, 33327/13, 33336/13, 33851/13, 33904/13,
33918/13, 33925/13, 34011/13, και 35820/13)*

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

30 Οκτωβρίου 2014

Η απόφαση αυτή είναι οριστική. Μπορεί να υποστεί τυπικές μικροαλλαγές

Στην υπόθεση Μ. και λοιποί κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Mirjana Lazarova Trajkovska, *πρόεδρος*

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Ksenija Turković, *δικαστές,*

και Søren Prebensen, *τελών χρέη αναπληρωτή γραμματέως τμήματος,*

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 7 Οκτωβρίου 2014,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με δέκα προσφυγές (αριθ. 33296/13, 33319/13, 33327/13, 33336/13, 33851/13, 33904/13, 33918/13, 33925/13, 34011/13, και 35820/13) στρεφόμενες κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από δέκα υπηκόους του Κράτους αυτού, τα ονόματα των οποίων αναγράφονται στο παράρτημα της παρούσας («οι προσφεύγοντες») και οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τον κύριο Ν. Αναγνωστόπουλο, δικηγόρο του συλλόγου των Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την απεσταλμένη του αντιπροσώπου της, κυρία Μ. Γερμάνη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 29 Αυγούστου 2013, οι προσφυγές κοινοποιήθηκαν στην Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

4. Οι νόμοι 2838/2000 και 3016/2002 προέβλεπαν μία αύξηση των μισθών των αξιωματικών των ενόπλων δυνάμεων, της ελληνικής αστυνομίας, του λιμενικού σώματος και του πυροσβεστικού σώματος.

5. Οι παρούσες προσφυγές αναφέρονται στις διαδικασίες που είχαν εισαγάγει οι δικαιιοπάροχοι των προσφευγόντων προκειμένου να επιτύχουν την αναπροσαρμογή και την αύξηση του ύψους των συντάξεών τους σύμφωνα με τις διατάξεις των νόμων αυτών.

B. Οι επίδικες διαδικασίες

6. Οι ενέργειες των προσφευγόντων ενώπιον των εθνικών αρχών και δικαστηρίων παρατίθενται στον πιο κάτω πίνακα.

	Αριθμός προσφυγής	Προσφυγή ενώπιον της Επιτροπής ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους	Έφεση ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου	Αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου δημοσιευθείσες στις 22 Νοεμβρίου 2012
1.	33296/13	30 Μαΐου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3210/2012
2.	33319/13	3 Ιουνίου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3215/2012
3.	33327/13	10 Απριλίου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3214/2012
4.	33336/13	31 Ιουλίου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3206/2012
5.	33851/13	16 Μαΐου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3208/2012
6.	33904/13	5 Μαΐου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3211/2012
7.	33918/13	3 Ιουλίου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3209/2012
8.	33925/13	4 Ιουλίου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3213/2012
9.	34011/13	6 Μαΐου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3235/2012
10	35820/13	21 Μαΐου 2003	3 Φεβρουαρίου 2006	Αρ. 3207/2012

Γ. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

Ο νόμος 4239/2014

7. Ο νόμος 4239/2014 που φέρει τον τίτλο «δίκαιη ικανοποίηση λόγω υπέρβασης της εύλογης διάρκειας της δίκης στα πολιτικά και ποινικά δικαστήρια και στο Ελεγκτικό Συνέδριο» τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Ο πιο πάνω νόμος εισήγαγε, μεταξύ άλλων, μία νέα αίτηση αποζημίωσης που προβλέπει την επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης εξαιτίας της αδικαιολόγητης παράτασης μιας διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Το άρθρο 3 § 1 ορίζει:

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας εντός έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου που εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειάς της (...)».

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

8. Λαμβανομένης υπόψη της ομοιότητας των προσφυγών σε ό,τι αφορά τα πραγματικά περιστατικά και το ζήτημα ουσίας που θέτουν, το Δικαστήριο εκτιμά αναγκαίο να τις συνενώσει και αποφασίζει να τις εξετάσει από κοινού σε μία μοναδική απόφαση.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

9. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

A. Επί του παραδεκτού

10. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι είναι θύματα παραβίασης του άρθρου 6 της Σύμβασης. Παρατηρεί προς τούτο ότι, μετά την κατάθεση της έφεσής τους, οι προσφεύγοντες δεν ανέλαβαν οποιαδήποτε πρωτοβουλία ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ότι το αντικείμενο της διαφοράς δεν ήταν τέτοιο ώστε να τους προξενήσει ηθική βλάβη. Η Κυβέρνηση σημειώνει τέλος ότι, ειδικότερα λόγω της έλλειψης πραγματικού αντικειμένου, οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν ως καταχρηστικές.

11. Σε ό,τι αφορά την πρώτη ένσταση που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, σύμφωνα με την πάγια νομολογία, με τον όρο «θύμα», το άρθρο 34 της Σύμβασης προσδιορίζει το πρόσωπο το οποίο πλήττεται άμεσα από την επίδικη πράξη ή παράλειψη, ενώ η ύπαρξη της παραβίασης των απαιτήσεων της Σύμβασης νοείται ακόμη και εν απουσία βλάβης. Συνεπώς, μία απόφαση ή ένα μέτρο που ευνοεί τον προσφεύγοντα δεν επαρκεί καταρχήν για να του αφαιρέσει την ιδιότητα του «θύματος», παρά μόνον αν οι εθνικές αρχές έχουν αναγνωρίσει, ρητώς ή κατ'ουσίαν, και εν συνεχεία επανορθώσει την παραβίαση της Σύμβασης (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Brumărescu κατά Ρουμανίας* [GC], αριθ. 28342/95, § 50). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, μετά την κατάθεση της έφεσής τους, οι προσφεύγοντες δεν είχαν την υποχρέωση από το εθνικό δίκαιο να αναλάβουν οποιαδήποτε πρωτοβουλία ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Επιπλέον, σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες τελούσαν σε κατάσταση αβεβαιότητας σε ολόκληρη την διάρκεια της επίδικης διαδικασίας. Σε κάθε περίπτωση, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η διαφορά είχε απεκδυθεί οποιουδήποτε πραγματικού αντικειμένου, οι εθνικές αρχές

δεν αναγνώρισαν ούτε επανόρθωσαν την παραβίαση της Σύμβασης την ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας. Ενόψει των προηγουμένων, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι προσφεύγοντες μπορούν να ισχυριστούν ότι είναι θύματα μιας παραβίασης της Σύμβασης και η ένσταση της Κυβέρνησης πρέπει να απορριφθεί.

12. Σε ό,τι αφορά την δεύτερη ένσταση της Κυβέρνησης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι τίποτε δεν οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το αντικείμενο των επιδίκων διαφορών ήταν δυσανάλογο σε σχέση με τις διαδικασίες οι οποίες έχουν αχθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, πολύ περισσότερο αφού οι εσωτερικές διαδικασίες αφορούσαν την αύξηση των συντάξεων των προσφευγόντων (βλέπε, *a contrario*, *Bock κατά Γερμανίας* (déc.), αριθ. 22051/07, 19 Ιανουαρίου 2010, και *Σιμιτζή-Παπαχρήστου και λοιποί κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 50634/11, 5 Νοεμβρίου 2013). Επομένως, οι προσφυγές δεν είναι καταχρηστικές και η ένσταση της Κυβέρνησης πρέπει να απορριφθεί.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδοι που πρέπει να ληφθούν υπόψη

14. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες, πριν να καταφύγουν στο Ελεγκτικό Συνέδριο, κατέθεσαν μία προσφυγή ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους. Η προσφυγή αυτή ήταν μία ενέργεια απαραίτητη προκειμένου να καταστεί δυνατή η προσφυγή στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Προς τούτο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι όταν, δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας, ο προσφεύγων οφείλει να εξαντλήσει μία προηγούμενη διοικητική διαδικασία πριν προσφύγει ενώπιον ενός δικαστηρίου, η διαδικασία ενώπιον του διοικητικού οργάνου πρέπει να περιληφθεί στον υπολογισμό της διάρκειας της διαδικασίας για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 6 (βλέπε προς την κατεύθυνση αυτή, *Πασχαλίδης και λοιποί κατά Ελλάδας*, 19 Μαρτίου 1997, § 33, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-II, *Ιχτιγιάρογλου κατά Ελλάδας*, αριθ. 12045/06, § 38, 19 Ιουνίου 2008).

15. Υπό τις συνθήκες αυτές, η διάρκεια των εν λόγω διαδικασιών, οι οποίες είχαν έκαστη δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, αναφέρεται στον ακόλουθο πίνακα.

	Αριθμός προσφυγής	Έναρξη της διαδικασίας	Λήξη της διαδικασίας	Διάρκεια της διαδικασίας
1.	33296/13	30 Μαΐου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και έξι μήνες περίπου
2.	33319/13	3 Ιουνίου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και περισσότερο από πέντε μήνες

3.	33327/13	10 Απριλίου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και περισσότερο από επτά μήνες
4.	33336/13,	31 Ιουλίου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και τέσσερις μήνες περίπου
5.	33851/13	16 Μαΐου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και περισσότερο από έξι μήνες
6.	33904/13	5 Μαΐου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και περισσότερο από έξι μήνες
7.	33918/13	3 Ιουλίου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και περισσότερο από τέσσερις μήνες
8.	33925/13	4 Ιουλίου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και περισσότερο από τέσσερις μήνες
9.	34011/13	6 Μαΐου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και περισσότερο από έξι μήνες
10	35820/13	21 Μαΐου 2003	23 Νοεμβρίου 2012	Εννέα χρόνια και περισσότερο από έξι μήνες

2. Εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας

16. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του διακυβεύματος της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Μαυρεδάκη κατά Ελλάδας*, αριθ. 10966/10, 24 Οκτωβρίου 2013).

17. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που θέτουν ζητήματα παρόμοια με αυτά της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την προαναφερόμενη απόφαση *Μαυρεδάκη*).

18. Σημειώνει ότι οι παρούσες υποθέσεις δεν παρουσίαζαν οποιαδήποτε ιδιαίτερη πολυπλοκότητα. Επιπλέον, το Δικαστήριο δεν σημειώνει κάποιο στοιχείο που από την φύση του θα μπορούσε να υποδείξει την ευθύνη των αιτούντων στην επιμήκυνση των διαδικασιών. Λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας του, κρίνει ότι εν προκειμένω η διάρκεια των επιδικών διαδικασιών ήταν υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

19. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

20. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης για το γεγονός ότι δεν υφίσταται στην Ελλάδα κάποια πραγματική προσφυγή για να παραπονεθούν για την υπερβολική διάρκεια των επιδίκων διαδικασιών. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

A. Επί του παραδεκτού

21. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε οποιονδήποτε λόγο απαραδέκτου. Πρέπει λοιπόν να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον μιας δημόσιας αρχής η οποία επιτρέπει να παραπονεθεί κανείς κατά της αθέτησης της επιβαλλόμενης από το άρθρο 6 § 1 υποχρέωσης να εκδικάζονται οι υποθέσεις εντός λογικής προθεσμίας (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

23. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια μιας διαδικασίας (βλέπε *Βασίλειος Αθανασίου και λοιποί κατά Ελλάδας*, αριθ. 50973/08, § 34, 21 Δεκεμβρίου 2003 – *Γλύκαντζη κατά Ελλάδας*, αριθ. 40150/09, § 54, 30 Οκτωβρίου 2012, *Μιχελιουδάκης κατά Ελλάδας*, αριθ. 54447/10, § 51, 3 Απριλίου 2012 και τις παραπομπές που αναφέρονται σε αυτές).

24. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 20 Φεβρουαρίου 2014 δημοσιεύθηκε ο νόμος 4239/2014, ο οποίος αναφέρεται στην δίκαιη ικανοποίηση λόγω της υπέρβασης της λογικής προθεσμίας μιας δίκης ενώπιον των ποινικών και των πολιτικών δικαστηρίων και ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Δυνάμει του πιο πάνω αναφερομένου νόμου, θεσπίστηκε μία νέα προσφυγή που επιτρέπει στους ενδιαφερόμενους να παραπονεθούν για την διάρκεια κάθε βαθμού δικαιοδοσίας μιας διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου μέσα σε μία προθεσμία έξι μηνών από την ημερομηνία δημοσίευσης της σχετικής απόφασης (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 7). Εν τούτοις, το Δικαστήριο παρατηρεί εν τούτοις ότι ο νόμος αυτός δεν έχει αναδρομική ισχύ. Κατά συνέπεια, αυτός δεν προβλέπει μία τέτοια προσφυγή για υποθέσεις που έχουν ήδη λήξει έξι μήνες πριν από την έναρξη ισχύος. Επομένως, οι προσφεύγοντες δεν μπορούσαν να ασκήσουν την προσφυγή αυτή.

25. Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης, εξαιτίας της απουσίας στο εθνικό δίκαιο, την εποχή των γεγονότων, μιας προσφυγής που θα είχε επιτρέψει στους προσφεύγοντες να επιτύχουν την κύρωση του δικαιώματός τους να εκδικαστεί η υπόθεσή τους μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

26. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

27. Οι προσφεύγοντες αξιώνουν: 20.000 ευρώ (EUR) έκαστος για την ηθική βλάβη την οποία υποστηρίζουν ότι υπέστησαν.

28. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές.

29. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι συντρέχει λόγος επιδίκασης 5.200 EUR σε έκαστο των προσφευγόντων των προσφυγών με αριθμούς 33296/13, 33319/13, 33336/13, 33918/13 και 33925/13 και 6.500 EUR σε έκαστο των προσφευγόντων των

προσφυγών με αριθμούς 33327/13, 33851/13, 33904/13, 34011/13 και 35820/13 για την ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από τους ίδιους για τον φόρο.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

30. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 1.000 EUR έκαστος για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, καθώς και 500 EUR έκαστος για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Σε ό,τι αφορά τα τελευταία, οι προσφεύγοντες προσκομίζουν τα αντίγραφα των σχετικών τιμολογίων.

31. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει τις αξιώσεις για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

32. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ των διαπιστωθεισών παραβιάσεων και των αιτουμένων εξόδων και δικαστικής δαπάνης ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα που δαπανήθηκαν για τις ανάγκες της εκπροσώπησης των προσφευγόντων ενώπιόν του, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να τους επιδικάσει από κοινού 2.000 EUR για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από τους ίδιους για τον φόρο.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

33. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Αποφασίζει* να συνενώσει τις προσφυγές και να τις εξετάσει από κοινού σε μία μοναδική απόφαση.

2. *Κηρύσσει* τις προσφυγές παραδεκτές.

3. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

4. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.

5. *Αποφαίνεται* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά:

-για ηθική βλάβη σε έκαστο των προσφευγόντων, αντίστοιχα:

i. προσφυγές με αριθμούς 33296/13, 33319/13, 33336/13, 33918/13 και 33925/13: 5.200 EUR (πέντε χιλιάδες διακόσια ευρώ),

ii. προσφυγές με αριθμούς 33327/13, 33851/13, 33904/13, 34011/13 και 35820/13: 6.500 EUR (έξι χιλιάδες πεντακόσια ευρώ),

-για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη:

2.000 EUR (δύο χιλιάδες ευρώ) από κοινού,

β) ότι στα πιο πάνω επιδικασθέντα ποσά πρέπει να προστεθεί οποιοδήποτε ποσό οφειλόμενο για φόρο εκ μέρους των προσφευγόντων,

γ) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο διευκόλυνσης οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

6. *Απορρίπτει τα αιτήματα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.*

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 30 Οκτωβρίου 2014 κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Prebensen,

Τελών χρέη αναπληρωτή

γραμματέως τμήματος

(υπογραφή)

Mirjana Lazarova Trajkovska

Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Αριθ.	Αριθμός προσφυγής	Ημερομηνία κατάθεσης	Όνοματεπώνυμο προσφεύγοντος Ημερομηνία γέννησης Τόπος κατοικίας
1.	33296/13	21.05.2013	Κ.Μ. 10.02.1940 Αθήνα
2.	33319/13	21.05.2013	Κ.Μ. 06.06.1933 Θεσσαλονίκη
3.	33329/13	21.05.2013	Ι.Μ. 08.09.1926 Πικέρμι
4.	33336/13	21.05.2013	Β.Μ. 21.10.1945 Ιωάννινα
5.	33851/13	21.05.2013	Δ.Κ. 27.10.1932 Αθήνα
6.	33904/13	21.05.2013	Π.Δ. 19.03.1934 Αθήνα
7.	33918/13	21.05.2013	Λ.Ζ. 13.10.1934 Αθήνα
8.	33925/13	21.05.2013	Ζ.Α. 24.01.1927 Μαλακάσα
9.	34011/13	24.05.2013	Β.Σ. 04.04.1934 Κέρκυρα
10.	35820/13	31.05.2013	Β.Κ. 01.01.1938 Αθήνα

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 14 Νοεμβρίου 2014

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος